

ซูเปอร์คาร์-ชนชั้นกลางใหม่-หลักสูตรระดับสูงกับ “ความมั่นคงของชาติ” และ “ประชาธิปไตย”

ฉลาดชาย รมิตานนท์

ผมเพิ่งรู้เหมือนกันว่า ตำรวจที่ถูกหลานอภิมหาเศรษฐีเครื่องดีมีชุกกำลังขับรถซูเปอร์สปอร์ตชนแล้วหนีในขณะที่ร่างของผู้เป็นเหยื่อยังติดคาอยู่ใต้ท้องรถที่เป็นข่าวใหญ่เมื่ออาทิตย์-สองอาทิตย์ที่แล้วนั้น นอกจากจะเป็นตำรวจยศเท่ากันกับ “ดาบยี่ม” หนึ่งในผู้ถูกฆ่าตายโดยลูกนักการเมืองใหญ่ (อดีตนายตำรวจ) ในฝบเมื่อสี่-ห้าปีที่แล้ว.....ทั้งคู่ชื่อ “วิเชียร” ส่วนที่ว่ากันว่าเป็นคนทำให้ ดาบวิเชียรทั้งหนึ่งและสองตาย ทั้งคู่มีพ่อชื่อ “เฉลิม” เหมือนกัน!

อย่างไรก็ตามความเหมือนต่าง ๆ ดังกล่าวอาจเป็นเรื่องบังเอิญ แต่ที่ไม่น่าจะ “บังเอิญ” คือหนึ่ง ผลของคดีจะออกมาอย่างไรหลายคนเดาว่า น่าจะเหมือนกันและเหมือนกับคดี “เด็กสาวชิงนรก” ทำให้คนตายตั้งเก้าศพ ซึ่งผลการตัดสินของกระบวนการยุติธรรมทั้งหมดออกมาให้ “รอลงอาญา” สอง ปราบฎการณตามข้อหนึ่งบอกอะไรเราเกี่ยวกับ “สังคมไทย” ที่ว่ากันว่าเปลี่ยนไปและบรรลุความเป็นประชาธิปไตยแล้ว?

ที่แท้จริงแล้วเรื่องราวทำนองนี้ อาจมีนับหมื่นนับแสน ผมหมายถึงว่าในสังคมที่อ้างว่าเป็นประชาธิปไตย อภิลิทธิชนมีอยู่มากมายในทุกที่ทุกทาง ทุกกาลเวลาและทุกเรื่องก็ว่าได้ ข้อสำคัญคือ เราต้องไม่มองว่า กรณีดาบยี่มหนึ่ง ดาบยี่มสอง และ “สาวชิงเก้าศพ” และ “ซูเปอร์คาร์” เป็นคนละเรื่องคนละกรณี เพราะเรื่องราวแบบนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกจนนักสังคมวิทยาเรียกมันว่า เป็น “แบบแผน” หรือ “pattern” ไปแล้ว จึงจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจมันแล้วหาคำอธิบายออกมาอย่างน้อยใครที่ชอบอ้างหรือทักท้วงเอาว่า “เราได้มาแล้วซึ่งประชาธิปไตย” หรือ “ประชาชนเป็นใหญ่แล้วในแผ่นดิน” จะได้หยุดสะดุดคิด.....เพียงชั่วขณะก็ยังดีว่า “ประชาธิปไตยนั้นมีความหมายมากกว่าการเลือกตั้ง” การ “ไล่บี้” อภิลิทธิอดีตนายกษ หรือ “ล้มเจ้า” ถึง “ลดอำนาจเจ้า” อาจทำได้ง่ายกว่าการจัดการกับระบบอภิลิทธิชนที่มากับอำนาจของ “ชนชั้นกลางใหม่” เป็นไหน ๆ

พูดง่าย ๆ คือ คลื่นอำนาจลูกใหม่น่าจะไม่ง่ายที่จะเข้าใจและไม่ง่ายที่จะอยู่ด้วย แม้เราจะคิดและพูดกันซ้ำแล้วซ้ำอีกว่านักวิชาการรู้ทันและ “ชาวบ้านไม่โง่” ในส่วนของนักวิชาการ การที่จะรู้กันจะต้องมีเสรีภาพทางความคิด และต้องไม่นำตัวเข้าไปติดกรอบเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ของระบบทุนนิยมอุปถัมภ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

สำหรับผมแล้วประชาธิปไตยเป็นอะไรที่สร้างความมั่งงั่งได้สุด ๆ พูดง่าย ฟังง่าย แต่เข้าใจยาก ลองคิดและอ่านทบทวนดูแล้วอาจต้องขออนุญาตสรุปสั้น ๆ ว่า เป็นทั้งปรัชญา ยุทธการณทางการเมือง เป็นความใฝ่ฝัน เป็น “วาทกรรม” เป็น “จินตนาการ” และเป็นระบบการเมืองที่ถูกสร้างขึ้นมาโดยนักคิด

ในโลกตะวันตกนานนับพันปีมาแล้ว แต่ประชาธิปไตยในแบบสมัยใหม่ถูกนำมาใช้เมื่อประมาณสองร้อยปี เพื่อล้มอำนาจกษัตริย์ ขุนนาง (อำมาตย์) และฝ่ายศาสนจักร/พระ ซึ่งจะต้องถามต่อไปว่า ล้มเพื่ออะไร คำตอบคือล้มเพื่อให้ชนชั้นนายทุน/กระฎุมพี (bourgeoisie) หรือชนชั้นกลางเข้ามา “แบ่งชิ้นเค้ก” หรือแบ่งปันผลประโยชน์หรือความมั่งคั่งที่เคยตกอยู่ในมือชนชั้นสูง โดยอ้างว่าเพื่อให้เกิดทั้งประสิทธิภาพ ความอุดมสมบูรณ์และความมั่งคั่งกับชาติแล้วกระจายให้อย่างเป็นธรรม โดยเฉพาะต่อคนชั้นล่าง ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศหรือของชาติ สาธารณคดีส่วนนี้ต่อมาเรียกกันว่า **ทุนนิยม** นอกจากนั้นก็ยัง**มีวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี** โดยเฉพาะวิทยาศาสตร์ถือว่าสำคัญเพราะเป็นความรู้ชุดใหม่ที่อธิบายโลกอธิบายจักรวาลอย่าง**มีเหตุผลตามหลักวิทยาศาสตร์**

พูดอีกอย่างหนึ่งคือวิทยาศาสตร์เสนอชุดความรู้ชุดใหม่ที่ไม่ต้องเชื่อมโยงไปถึงอำนาจของพระเจ้า เป็นเจ้า ไม่ต้องเชื่อมโยงกับกษัตริย์ ศาสนจักร และอำมาตย์ ซึ่งเป็นผู้ประกอบสร้างชุดความรู้และอำนาจชุดเก่าที่ “งมงาย” พิสูจน์ไม่ได้ ดังนั้นวิทยาศาสตร์จึงประกอบสร้างชุดความรู้ใหม่ว่า มนุษย์เมื่อหลุดจาก “ความมีขอบเขตทางปัญญา” แล้ว ดิถาวุธทางความคิดที่เป็นวิทยาศาสตร์แล้ว ก็เกิดอาการ “ตาสว่าง” มีเหตุผลและมีอำนาจในตนเอง (autonomy) จึงสามารถดูแลปกครองตนเองได้ มีสิทธิเสรีภาพ และเสมอภาคกับคนอื่น ๆ

ฟังแล้วรู้สึกดี มีความหวัง.....มีนา ผมจึงเป็นคนหรือ**มนุษย์**คนหนึ่งเชื่อในประชาธิปไตย ทั้งใฝ่ทั้งฝัน และลงมือลงแรงไขว่คว้ามานานกว่าสี่สิบปีตรงนี้ผมรู้และยืนยันได้ แต่ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่

อย่างไรก็ตาม การสถาปนาประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบบการเมืองเป็นกติการ่วมกันในสังคมยุโรปเมื่อพูดโดยสรุปแล้วก็คือ การล้มอำนาจเก่าเพื่อสถาปนาอำนาจใหม่ การใช้ชุดความรู้ในรูปของวาทกรรมที่วนเวียนอยู่รอบ ๆ มโนทัศน์เรื่องสิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคอย่างเดี่ยวไม่พอ ดังนั้นเราจึงเห็นประวัติศาสตร์ของการล้มอำนาจเจ้า ซึ่งที่จริงแล้วเป็นระบบอำนาจที่ซับซ้อนของกษัตริย์ ขุนนาง (อำมาตย์) พระ ด้วยการยึดอำนาจ ปฏิวัติ รัฐประหาร ในบางกรณีต้องฆ่ากันตายมากมาย กว่าที่จะเปลี่ยนได้.....แน่นอนว่าคนที่ตายส่วนใหญ่เป็นคนชั้นล่างที่ออกมาต่อสู้บนถนนหนทางคนชั้นสูงระดับกษัตริย์ ราชวงศ์ และอำมาตย์ก็มีตายบ้างแต่น้อย ส่วนคนชั้นกลางหรือกระฎุมพีที่เรียกกันว่าเป็น “นักปฏิวัติ” ก็ตายบ้าง สำหรับชนชั้นกลางหรือนายทุนกระฎุมพีตัวจริง คือกลุ่มคนที่ “ได้กับได้” ลูกเดียวแต่หลายเตียง คนในชนชั้นนี้รุ่นต่อ ๆ มามากพูดถึงแต่ “win-win situation” ในทุกกรณี.....**คนเหล่านี้ไม่เคยตาย!**

เมื่อมาถึงตรงนี้แล้วขอสรุปสั้น ๆ ชั่วคราวไว้ก่อนว่า ถ้าเราจะฟันธงว่า สังคมไทยเป็นทุนนิยม ก็ต้องตระหนักด้วยว่า ทุนนิยม ประชาธิปไตย กับ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นเสาหลักสามเสาค้ำจุนกันอยู่เหมือนขาหยั่งตั้งกลิ้งถ่ายรูป ขาดอันใดอันหนึ่งเป็นไม่ได้ ต้องล้มทันที หรือจะใช้อุปมาอุปมัย “ปิรามิด” ก็ได้ ฐานต้องใหญ่ ยอดต้องแหลม สังคมทุนนิยม-ประชาธิปไตย ก็ต้องเป็นอย่างนั้น คือชนชั้นล่างจำนวนมากเป็นฐาน ปัญหาจึงมีว่าใครจะยืนอยู่บนยอดแหลม ๆ ที่ว่า.....จะมีที่ยืนให้ได้สักกี่คน?

และทำอย่างไรจึงจะได้ยื่นตรงนั้น? โดยที่ฐานที่รองรับเป็นชั้น ๆ มาคิดว่า เชื่อว่า พวกเขาได้ประโยชน์ที่จับต้องได้ ใช้ได้ ไม่ใช่ประโยชน์ในแบบมีไว้เพื่อเคารพบูชา ตรงนี้เองที่ผู้คนที่เคยเป็น “ข้าฯ” ได้รับการบอกเล่าว่า “ข้าฯ จะต้องเป็นใหญ่ด้วยตนเอง.....แต่จะแห่เข้าไปทั้งหมดไม่ได้ จำเป็นต้องใช้ **ระบบตัวแทน**”!

จากนี้ไปคงต่อเรื่องได้ไม่ยากว่า กลุ่มคนที่มีผลประโยชน์ร่วมกันก็ต้องเข้ามา **จัดตั้ง** (organized) รวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน เรียกว่า **กลุ่มผลประโยชน์** (interest groups) ขึ้นมามากกว่าหนึ่งกลุ่ม จากนั้นก็รวมตัวกันจัดตั้ง **พรรคการเมือง** อันมีปัจจัยสำคัญคือ **ทุน** ซึ่งเป็นพลังที่แท้จริงที่อยู่เบื้องหลัง การหาสมาชิก หรือผู้คนมาเป็นสมาชิกพรรคซึ่งแม้จะมีหลากหลายความสัมพันธ์และความสำคัญ แต่ที่สำคัญที่สุดคืออำนาจของทุน จริงอยู่มีการเมืองบางคนมีต้นทุนทางการเมืองสูง เช่น มีประสบการณ์ มีชื่อเสียงว่ามีมือสะอาด อาจได้รับการเชิดขึ้นมาเป็นหัวหน้าพรรค นายทุนพรรคจึงอาจไม่ปรากฏตัวให้เห็นโจ่งแจ้ง แต่เมื่อไรที่บรรยากาศถูกสร้างให้ประเทศชาติบ้านเมืองอยู่ในภาวะที่ “คับขัน” ระบบพรรคการเมืองและการเลือกตั้งก็อาจถูกทำให้ “เว้นวรรค” ชั่วคราว ในอดีตเป็นยุคสมัยสมัยที่ดี ถนน-ประภาส อัจฉริยะน้อย แต่ยิ่งนานก็ยิ่งสร้างพลังต่อต้าน เพราะเอาเข้าจริง ๆ แล้วก็แก้ปัญหา เช่น การกระจายความมั่งคั่งให้คนข้างล่างไม่ได้ ผู้คนก็จะลุกขึ้นมาต่อต้านการรัฐประหารและ “เผด็จการทหาร” ที่แม้จะอ้างว่าทำไปเพื่อ “ชาติ ศาสน์ กษัตริย์” ก็ตามที จากนั้นก็จะมี การมองหา “ผู้นำ” ใหม่ที่สามารถทำให้คนข้างล่างซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่และเป็น “เจ้าของสิทธิ์ลงคะแนนเลือกตั้ง” เข้ามาบริหารประเทศบนฐานความเป็น “คนเก่ง” ในทางเศรษฐกิจพิสูจน์ได้ด้วยผลการได้แต่จาก “คนธรรมดา” ขึ้นมาเป็น “มหาเศรษฐี” ภายในเวลาอันสั้น ทำให้คนข้างล่างเชื่อว่า ผู้นำแบบนี้สามารถช่วยพวกเขาให้หลุดพ้นจากความยากจนและความไม่เสมอภาคได้ ธรรมชาติของผลงานจึงวัดกันด้วยปริมาณของการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง บวก/ลบด้วย “เงิน” หรือพูดให้ระคายหูหน่อยหน่อยคือ “ผลประโยชน์” ที่ถูกจัดส่งลงมาในรูปของกองทุนต่าง ๆ แต่ถ้าพูดให้เป็นภาษาวិชาการก็คือ **การกระจายอำนาจ** นั่นเอง

ตรงนี้มีข้อสังเกตที่ชัดเจนอยู่แล้วในตัวของมันเองคือ ทุนและนายทุนไม่ต้องอาศัยนักการเมืองออกหน้าหรือทำการแทนในแบบที่ตนเองชักใยอยู่เบื้องหลังอีกต่อไป นายทุนสามารถเข้ามาเป็นนักการเมืองอาชีพได้อย่างไม่ขัดเขิน ดังนั้นความเป็นอาชีพสองอาชีพจึงซ้อนกันอยู่คือเป็นนายทุนอาชีพกับเป็นนักการเมืองอาชีพอยู่ในคน ๆ เดียวกัน หรือกลุ่มเดียวกัน พูดอีกอย่างหนึ่งคือ นายทุนใหม่เข้ามากุมอำนาจรัฐโดยตรงไม่ต้องผ่านและไม่ต้องพึ่งใคร โดยเฉพาะ “นักการเมือง” จึงทำให้คิดว่า “เศรษฐกิจ” กับ “การเมือง” เป็นคนละเรื่อง คนละส่วนอย่างที่สอนกันในวิชาเศรษฐศาสตร์กระแสหลักนั้น **ไม่จริง** อาจเคยจริงในอดีตกาลที่ถูกจินตนาการขึ้นมาและจริงในอุปมาอุปมัยที่ว่า “เป็นคนละด้านของเหรียญเดียวกัน” ทุกวันนี้ถ้าใช้อุปมาอุปมัยแนวนี้ก็คงต้องบอกว่า “เศรษฐกิจการเมือง” เป็นสิ่งเดียวกัน เสมือนด้านหนึ่งด้านเดียวกันของเหรียญ ส่วนอีกด้านหนึ่งของเหรียญนั้นคงต้องตั้งสมมุติฐาน

ว่าเป็นการตรวจสอบถ่วงดุลเศรษฐกิจการเมืองโดย.....ภาค “ประชาสังคม” กระทบ?เรื่องนี้ต้องไว้คุยกันต่อไปในวันหลัง

ด้วยเหตุนี้ทำให้ผมต้องฟังตรงกับตัวเองว่า

พรรคการเมืองเป็นตัวแทนของกลุ่มผู้นำทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็ “ทุนเก่า” หรือ “ทุนใหม่” ดังนั้นพรรคการเมืองในที่สุดแล้วก็ต้องตองสนองการสร้างกำไรของกลุ่มทุน ตรงไปตรงมา โฉงแจ้งชัดเจนบ้าง คลุมเครือบ้าง แต่ถ้าตามข่าวอ่านข่าวแล้ววิเคราะห์ต่อสักหน่อยก็ถึงบางอ้อ ได้ด้วยกันทั้งนั้นไม่ว่าใคร

ยกตัวอย่างข่าวนี้ข่าวเดียวกันพอ

“วิ่งเรียน “หลักสูตรระดับสูง” หวังคอนเน็คชั่น-แบ่งปันความมั่งคั่ง” (กรุงเทพธุรกิจ, อังคารที่ 11 กันยายน 2555, น.02) หลักสูตรระดับสูงที่วานี้ก็ได้แก่ วปอ., วตท., หลักสูตรใหม่ของสถาบันพระปกเกล้าฯ แม้กระทั่งองค์กรอิสระฯ ที่ผมคิดว่าไม่น่าจะมี “หลักสูตร” เพื่อสร้าง “คอนเน็คชั่น” เช่น คณะกรรมการการเลือกตั้งหรือ กกต. ก็มี ศาลก็ไม่เว้น เช่น บยส. ของศาลปกครอง (เพ็ญอ่าง, น., เดียวกัน)

ผู้บริหารระดับสูงของธุรกิจสื่อไทยคนหนึ่งผู้เคยเรียนหลักสูตรประเภทนี้บอกว่าทำให้ได้รู้จักกับเจ้าหน้าที่ระดับสูงของภาครัฐ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้พิพากษา ได้เพื่อนใหม่ “เผ่าพันธุ์หนึ่ง” เธอให้สัมภาษณ์ว่า “โดยเฉพาะหลักสูตรยาวอย่าง **วปอ.** เรียนกันเป็นปีไปต่างจังหวัดใช้ชีวิตร่วมกัน ความเป็นเพื่อนเกิดได้รู้จักมากกว่าเพื่อนสมัยเรียนอนุบาล มิตรภาพมันเกิด คนอื่นจะเรียนเพื่อหาคอนเน็คชั่นอย่างไรไม่ทราบ แต่ตนได้มิตรแท้เยอะมาก” (เพ็ญอ่าง, น. เดียวกัน) เช่นเดียวกับในหลักสูตร “**วตท.**” อดีตรองกรรมการ ผจก.ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ผู้มีส่วนร่วมกำหนดหลักสูตรกล่าวว่า ในปี พ.ศ.2547 (สิบสองปีมาแล้ว) ในขณะนั้น **นายกิตติรัตน์ ณ ระนอง** เป็นกรรมการผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์ฯ ต้องการเพิ่มจำนวนนักลงทุนซึ่งมีการวิจัยพบว่า คนทั่วไปรู้สึกห่าง ไม่เข้าใจ ตลาดทุนเป็นแดนสนธยา รู้สึกว่าต้องมีข้อมูลภายในจึงเข้ามาลงทุนได้ ดังนั้นต้องการทำให้ความเข้าใจกระจายออกไป จึงได้ตั้ง วตท. ขึ้นมา (เพ็ญอ่าง, น. เดียวกัน) ในที่สุดก็ได้คนเข้ามาเรียน พวกเขาเรียนรู้อะไรเป็นประเด็นหนึ่ง แต่ “.....ที่สำคัญเขาทราบว่า เรื่องอะไรจะต้องเช็คกับใคร รู้ว่า **เพื่อน** ทำงานด้านนั้นด้านนี้สามารถเช็คกับเขาได้ เวิร์คมากที่มาเรียนคือ**พวกกำกับนโยบาย** ที่เราตั้งใจเอานักการเมืองเข้ามา ได้พิสูจน์มาหลายรุ่น.....นักการเมืองหมุ่นเวียนทำนโยบาย เขาตัดสินใจวางแนวนโยบายเศรษฐกิจ สังคม เขาจะเข้าใจ เขาจะระมัดระวังมากขึ้น ถ้าเขาเข้าใจหลายครั้งเขาคิดจะทำเรื่องนั้นเรื่องนี้โทรมาถามว่า ถ้าทำเรื่องนั้นเรื่องนี้จะกระทบอะไรตลาดทุนหรือเปล่า” (เพ็ญอ่าง, น. เดียวกัน)

ข่าวข้างบนไม่ได้บอกผมว่า

หนึ่ง เพื่อนและเพื่อนแท้ที่วาระหว่าง ข้าราชการระดับสูง นักการเมือง และนักธุรกิจนั้นพิสูจน์ความเป็นเพื่อนและเพื่อนแท้กันด้วยอะไร

สอง เพื่อนแท้เหล่านั้น พวกเขาร่วมลงทุน/ไม่ลงทุนในตลาดหุ้น/ตลาดหุ้นแบบไหน หุ้นตัวไหน ร่วมกันหรือไม่

สาม นโยบายสาธารณะกับตลาดหุ้นถูกกำหนดโดยใคร หากเป็นไปได้ในกรณีที่ผมสรุปไว้ข้างบน ว่า “นายทุนกับนักการเมือง” เป็นคนคนเดียว/กลุ่มเดียวกัน

คำถามสามข้อที่ผมตั้งไว้ให้ตัวเองได้รับการตอบโดยนักวิชาการ รศ.ดร.เนืองน้อย ตริรัตน์ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากผลการวิจัยพบว่า “มีทั้งเรื่องดีและไม่ดี กรณีไม่ดีเช่น บางทีสัมปทานหรือธุรกิจเป็นมูลค่าหมื่นล้าน พบว่า ผู้บริหาร 2 ฝ่ายเคยเรียนร่วมกันโดยฝ่ายรัฐผู้มีอำนาจจัดสรรผลประโยชน์กับเอกชนผู้รับสัมปทาน หลายกรณีภาครัฐบางคนจัดสรรผลประโยชน์ บางคนกำกับดูแลกติกา หลากหลายมาจากคนละส่วน แต่มีส่วนเกี่ยวเนื่องกัน.....ผลการศึกษาดูว่าสุดท้ายจะนำไปสู่อะไร จะนำไปสู่กลุ่มผู้นำอำนาจรัฐ ผู้นำความมั่งคั่ง ผนึกรวมกันและ**จัดสรรความมั่งคั่งสูงกันมากกว่ากระจายให้ประชาชน** สุดท้ายยังคิดไม่ออกจะนำไปสู่สังคมเสมอหน้าอย่างไร ซึ่งกังวลว่าเราไม่ระมัดระวังประเทศไทยจะเป็นอย่างไร” (เฟิ่งอ๋าง, น.เดียวกัน)

ผมเองก็คิดไม่ออกเหมือนกันเพียงแต่รู้ว่า สังคมไทยหรือสังคมไหนก็**ไม่เกิดการเสมอหน้า** หรือเป็นสังคมที่มีความเสมอภาค เท่าเทียมกัน แต่จะเป็น**สังคมเสมอหน้า** และเราไม่มีทางรู้เลยถ้าไม่มีใครเจาะข้อมูลออกมาว่าใครเสมอหน้าให้กับใคร เช่นไปพบกันที่ดูไบ หรือ โพรซีซัน นอกจากนั้น เบื้องหลังคำหฐู ๆ ว่า เสมอหน้า/เสมอภาคนั้นเบื้องหลังแล้ว คนเหล่านี้ผู้อยู่ในกลุ่มผู้นำชนชั้นกลางใหม่เขาเสมออะไรกันในการเสมอหน้า?

ผมพอจะฟันธงได้ใหม่ว่า สังคมไทยเป็นสังคมเสมอหน้าที่ตั้งอยู่บนสังคมเสมอหลัง!

นอกจากนั้นผมยังถึงบางอ้อว่า “อ้อ.....ทำไม ผบ.ชน. จึงส่งกำลังตำรวจถึงสองร้อยนายไปล้อมบ้าน **นักชิงเพชรฆาต** (กร) ผู้ขับรถซูปเปอร์สปอร์ตชนนายดาบตำรวจ “วิเชียร” (2) ตาย คำตอบคือ

เฉลียว อยู่ (วิทยา) กับ **เฉลียว อยู่** (บำรุง) ไม่ได้เป็นเพื่อน วปอ.กัน ทั้งคู่ชื่อเฉลียว..... เหมือนกัน และนามสกุลขึ้นต้นด้วย **อยู่**ด้วยกันทั้งคู่ **แต่คนละอยู่** คนหนึ่งเป็นอยู่ที่รวยจากการขายยา **บำรุงกำลัง** อีกคนหนึ่งที่บำรุงเหมือนกัน แต่ไม่ใช่ยาบำรุง (ชกยุ่งกันใหญ่!) แต่มีกำลังตำรวจที่สั่งได้! ส่วน ผบ.ชน. (เพราะพี่ให้) ก็คงไม่ใช่เพื่อน วปอ. กับ เฉลียว อยู่ (วิทยา) ถ้าไม่ใช่เพื่อนพวกเขาเป็นอะไรกัน? อยู่คนละค่ายผลประโยชน์คนละพรรคการเมืองหรือเปล่า?

สำหรับลูกชายเฉลียว อยู่วิทยา ก็คงไม่ติดคุกดอก.....ผมว่า.....ผมจึงขอแนะนำว่า หากเวลารว่าง ๆ จากการชิงซูปเปอร์คาร์ไปสมัครเรียนหลักสูตรใหม่ของพระปกเกล้าฯ เสียโดยด่วน จะได้มี “เพื่อน” เพราะลูกคนใหญ่ตนโตพากันมาสมัครมากจนเต็ม เช่น หลักสูตรผู้นำยุคใหม่ในระบอบประชาธิปไตย (ปนป.) เนื่องจากหลักสูตรนี้มีวัยรุ่น 20-30 ปีมาเรียนกันเต็มไปหมด (เฟิ่งอ๋าง, น.เดียวกัน) คุณอาจไม่ใช่วัยรุ่นแล้วแต่ทุกอย่าง “คุยกันได้” รุ่นสองอาจไม่ทัน รอเข้ารุ่นสามก็แล้วกัน ไม่เข้าไปดอก ไม่จำเป็นต้องชิงซูปเปอร์สปอร์ตคาไปสมัครก็ได้ หรือจะรออีกสี่-ห้าปีเข้า วปอ.ไปเลย! ไม่น่าจะ

มีปัญหา เพราะ “ความมั่นคงของราชอาณาจักร” ไม่ได้อยู่ที่ทุนทางการเมืองแบบเก่า เช่น คุณกำลังทหารและระบบราชการอย่างที่เคยเข้าใจกัน แต่สูงสุดเป็นทุนทางเศรษฐกิจก็เงินนั่นแหละ.....ตระกูลของคุณมีเยอะแยะอยู่แล้ว และยังสามารเพิ่มได้อีกด้วยการเข้าไปเป็น “ผู้กำหนดนโยบาย” ตัวจริงเสียเลยจะได้รู้แล้วรู้รอด (รอดและรวยยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกด้วย)

สำหรับประชาชนอย่างผมซึ่งโดยสถานะทางสังคมคงถูกจัดโดยนักวิชาการรุ่นใหม่ว่าเป็น “ชนชั้นกลางเก่า” ที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร แต่มักจะคิดว่ารู้..... อย่าไปสนใจดีกว่า..... “irrelevant”

เมื่อมาถึงตรงนี้คงจบตอนไปคือ ๆ และ บื้อ ๆ ไม่ได้ถ้าไม่บอกตัวเองว่า ชนชั้นกลางใหม่เป็นชนชั้นผู้นำ (elites) ในสังคมไทย ชนชั้นนี้ได้รับการต้อนรับและอำนวยความสะดวกโดยสถาบันว่าด้วย การประกอบสร้างความรู้เรื่อง “ความมั่นคงของชาติ”วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ซึ่งมีทหารเป็นตัวขับเคลื่อน สถาบันพระปกเกล้าฯ ตามความเข้าใจเดิมของผม (ซึ่งผิด) คือ สถาบันแนวอนุรักษ์นิยม/จารีตนิยม เช่นเดียวกับสถาบันทหารนั้นก็มีส่วนขับเคลื่อนประชาธิปไตยทุนนิยมโลกาภิวัตน์อย่างสำคัญไม่เว้นแม้แต่ กต. และศาลปกครอง! ทุนเก่า-ทุนใหม่ต่างก็ปรับตัวเป็นทุนข้ามชาติ ทุนโลกาภิวัตน์กันเป็นแถว ส่วนทุนชายข้าวแกง ข้าวมันไก่ ก๋วยเตี๋ยวและร้านลาบหน้าบ้านที่ผมอยู่นั้นยัง “globalized” ไม่ได้ยังคงตะเกียกตะกายทุกวันนี้!

ผมจะยังคงเฝ้าต่อไปถ้าเอาแต่พูดตาม ๆ กันว่าทุกวันนี้ “ประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดิน” แล้ว!